



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 440/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. T. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 16/2010 z 28. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., K., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2011 doručená sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, v citáciách aj „porušovateľ“) sp. zn. 2 M Cdo 16/2010 z 28. júna 2011.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v konaní „na vydanie bezdôvodného obohatenia a príslušenstva“ vedenom na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 18 C 16/2006 v procesnom postavení žalovanej. Okresný súd rozsudkom z 21. mája 2008 zaviazal sťažovateľku zaplatiť vo výroku rozsudku uvedenú istinu (ako dlžné sumy) a úrok z omeškania. Konanie v časti žaloby zastavil. O odvolaní sťažovateľky proti prvostupňovému rozsudku rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) tak, že potvrdil „rozsudok v napadnutej časti, t. j. vo vyhovujúcom výroku a výroku o náhrade trov konania vo vzťahu medzi účastníkmi a vo výroku o súdnom poplatku“. Odvolací súd ponechal „v ostatnej časti... rozsudok bez zmeny“. Sťažovateľka „využila možnosť podať podnet generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania“. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 M Cdo 16/2010 z 28. júna 2011 mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) zamietol a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť trovy konania o mimoriadnom dovolaní.

3. Podľa názoru sťažovateľky „porušovateľ svojim rozhodnutím porušil čl. 46 Ústavy SR čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces“, a to najmä tým, „že porušovateľ... ignoroval konanie prvostupňového i odvolacieho súdu, ktoré nevykonali dôkazy, ktoré sťažovateľ navrhoval a ktoré mali mať zásadný význam pre ich konečné rozhodnutie a preto dospel k rozhodnutiu, ktoré poškodilo právo sťažovateľa... napadnuté rozhodnutie neodôvodnil riadne...“.

4. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„- práva sťažovateľa vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR boli rozhodnutím porušovateľa - rozsudkom zo dňa 28. 06. 2011 (sp. zn. 2 M Cdo 16/2010) porušené.
- Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 06. 2011 vydaný v konaní sp. zn. 2 M Cdo 16/2010 ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

Súčasne požiadala o odloženie vykonateľnosti „napadnutého... rozhodnutia“, uplatnila si náhradu trov konania a žiadala o nezverejňovanie jej mena vo verejne publikovaných rozhodnutiach“.

II.

5. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

7. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 M Cdo 16/2010 z 28. júna 2011. Porušenie označených práv mal spôsobiť najvyšší súd najmä nevysporiadaním sa s jej námietkami už prezentovanými v bode 3.

8. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, I. ÚS 95/2011), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

10. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie ňou označeného práva predmetným rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho

rozhodnutím o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora sp. zn. 2 M Cdo 16/2010 z 28. júna 2011 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

11. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že tento svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z nasledujúcich podstatných (v rozsahu podanej sťažnosti, pozn.) častí odôvodnenia napadnutého rozsudku:

Najvyšší súd po oboznámení relevantných častí prvostupňového rozsudku (z 21. augusta 2008) uviedol podstatu odvolacieho rozsudku (z 20. októbra 2009), ktorý *„rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a uviedol, že ostatná časť rozsudku ostáva bez zmeny. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav na základe rozsiahleho dokazovania, ktoré vo veci vykonal. Poukázal na to, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z vykonaného dokazovania vyplynuli. Prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo a vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad § 132 O. s. p. Odvolací súd sa stotožnil s mimoriadne podrobnými presvedčivými a zákonu zodpovedajúcimi dôvodmi rozhodnutia prvého stupňa...“*.

Následne najvyšší súd oboznámil argumentáciu generálneho prokurátora v jeho mimoriadnom dovolaní, ktorý „Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa názoru generálneho prokurátora je konanie na oboch súdoch nižších stupňov postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Uviedol, že o vadu konania pri zisťovaní skutkového stavu veci sa jedná najmä vtedy, ak pri dokazovaní súdy nepostupovali v súlade s § 120 O. s. p. a neboli vykonané dôkazy, ktoré procesná strana, navrhla, napriek tomu, že mal dôkaz slúžiť na preukázanie právne významnej skutočnosti, ktorej sa účastník dovoláva a to všetko za predpokladu, že tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že prvostupňový súd ani súd odvolací sa dôsledne nezaoberali námietkami žalovanej. Uviedol, že súdy nezisťovali a neoverovali navrhované dôkazy, znevýhodnili postavenie žalovanej, a jej ochranu a poškodili ju tým, že pri užívaní poľnohospodárskej pôdy, ktorá je jej živobytím, je nútená vyplatiť žalobkyni neúmerne vysoký nájom s príslušenstvom, čo má

navyše dosah aj na iné osoby, ktorých podnikateľská činnosť je v rozorte poľnohospodárstva. Generálny prokurátor mal za to, že vychádzajúc z obsahu spisov súd prvého stupňa ako aj súd odvolací sa nedostatočne zaoberali základnou námietkou žalovanej, ktorú namietal počas celého súdneho konania a ktorá mala zásadný význam pre určenie sumy z titulu bezdôvodného obohatenia, ktorého sa žalobkyňa domáhala a tým je zmena charakteru ornej pôdy na zastavanú plochu...“.

Po uvedení vyjadrenia žalobkyne, ktorá sa „nestotožnila s podnetom generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Vyjadrila názor, že zo strany konajúcich súdov nedošlo k pochybeniu v postupe súdov pri vykonávanom dokazovaní... navrhla mimoriadne dovolanie zamietnuť.“, odôvodnil najvyšší súd svoje rozhodnutie takto: «Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O. s. p.) na základe podnetu žalovanej (§ 243e ods. 1 a 2 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. a spojení s § 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal rozhodnutia krajského a okresného súdu a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle ustanovenia § 243f ods. 1 O. s. p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Existenciu týchto väd dovolací súd nezistil.

Mimoriadne dovolanie ako dovolací dôvod uvádza, že konanie na súdoch nižších stupňov je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, spočívajúcu v postupe súdu v dôkaznom konaní (§ 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p.).

Podľa § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná.

Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Podľa § 121 Občianskeho súdneho poriadku netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy uverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne záväzné akty, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie. Podľa § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Hodnotenie dôkazov totiž môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli účastníkmi tvrdené a ktoré boli predmetom dokazovania musí sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú vôbec pre spor rozhodné. Z týchto rozhodných skutočností potom môže vylúčiť tie, o ktorých medzi účastníkmi nebol spor. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je teda úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t. j., ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov.

Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju

povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná.

Porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej. Súdy sa nemusia vysporiadať so všetkými námietkami účastníkov, ale len s tými, ktoré majú význam pre rozhodnutie.

Inou vadou v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p. nie je samotné hodnotenie dôkazov nižšími súdmi, keďže v dovolacom konaní nemožno toto hodnotenie preskúmať (R 42/1993).

K námietke generálneho prokurátora, že súdy sa nedostatočne zaoberali základnou námietkou žalovanej, ktorú namietala počas celého súdneho konania a ktorá mala zásadný význam pre určenie sumy z titulu bezdôvodného obohatenia nie je dôvodná, pretože z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu ako aj odvolacieho súdu vyplýva, že súdy sa dôsledne a veľmi pozorne zaoberali námietkou žalovanej. Podľa odvolacieho súdu námietky žalovanej, ktoré sa týkali evidencie druhu pozemku v katastri súd považoval za irelevantné, lebo vychádzali len zo skutočností, že pôvodne sa jednalo o ornú pôdu, a takto bol druh pozemku evidovaný aj v registri „E“ katastra nehnuteľností, kde boli pozemky žalobkyne vedené na liste vlastníctva č. 1154 pod pôvodnými evidenčnými parcelnými č. 440/2, 440/3. Uviedol, že podľa § 13 vyhlášky č. 79/1996 Z. z., ktorou sa vykonáva katastrálny zákon, údaje o pozemkoch obsahujú parcelné číslo, výmeru, druh pozemku, údaje o vlastníkovi alebo inej oprávnenej osobe a iné popisné údaje. Údaje o pozemkoch sa členia na údaje o parcelách registra „C“ evidovaných na katastrálnej mape a údaje o parcelách registra „E“ evidovaných na mape určeného operátu, ktoré sú v katastrálnej mape zlúčené do väčších celkov a rozdelené do viacerých parciel. Poukázal na to, že za záväzný sa podľa ustanovenia § 34 vyhlášky č. 79/1996 Z. z. považuje druh pozemku v údajoch parciel registra „C“, záväznými nie sú druhy pozemkov v údajoch parciel registra „E“. Ani na súde prvého stupňa nebol preukázaný opak, pokiaľ ide o hodnovernosť a záväznosť údajov katastra nehnuteľností, ktorú namietala žalovaná.

Odvolací súd postupoval v súlade so zákonom, preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov daných odvolaním, vo svojom konaní sa nedopustil vady

podľa § 237 O. s. p. a jeho rozsudok nie je zaťažný vytykanou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci na základe vykonaného, dokazovania. Vykonané dokazovanie bolo v súlade s § 132 O. s. p. a následne i ustanoveniami § 153 ods. 1 a § 154 ods. 1 O. s. p. Skutkové hodnotenie veci, pokiaľ súd prvostupňový ako i odvolací pri vykonávaní a hodnotení dôkazov rešpektoval príslušnú zákonnú úpravu, nemôže byť samostatným predmetom preskúmania a na základe mimoriadneho opravného prostriedku.

S poukazom na uvedené skutočnosti dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že nie sú dané dôvody mimoriadneho dovolania, a preto ho v súlade s § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.»

12. Predmetné rozhodnutie (jeho odôvodnenie) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

13. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

14. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami generálneho prokurátora, ktoré uviedol v mimoriadnom dovolaní, zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka (resp. generálny prokurátor)

v tomto konaní dostala (dostal) odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého dovolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené, majú oporu vo vykonanom dokazovaní a vychádzajú zo skutočností známych vo veci konajúcim súdom v čase jeho rozhodovania. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené (na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení), ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

15. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

16. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozhodnutím (a odôvodnením rozhodnutia) najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky.

17. Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v danom prípade sú zlúčiteľné so sťažovateľkou označeným základným právom, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú a rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

18. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (bod 4).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011